

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník I. — Číslo 6—7.

V Zateci dne 12. prosince 1946

Cena 2 Kčs

ZATEC, město nejlepšího chmele, středisko volyňských Čechů, stane se v nejbližších dnech cílem transportů našich reemigrantů z Volyně. Ze sběrného střediska v Zateci rozjedou se potom do okresů v pohraničí, aby přispěli ke konsolidaci hospodářských poměrů na místech nejexponovanějších a pomohli uskutečnit velké dílo výstavby naší republiky.

O zastoupení u MNV a ONV

Tím, že se rozhodovalo a často ještě rozhoduje o nás bez nás, docházelo a dochází k nežádoucímu roztrpčení a napětí s naší i s druhé strany. Okolnost, že někdo nechce uznat výjimečnost našeho postavení a z toho plynoucích konsekvencí, nedovozuje, že takový stav věcí neexistuje. Postavení, požadavky, nároky a povinnosti volyňských Čechů, zvláště v okr. Zatec a Podbořany jsou výjimečné a nedají se popřít. Proč by se tedy taková situace

neměla řešit výjimečným způsobem? Až dosud tíha zásadních problémů volyňských Čechů: reemigrace, osídlování, pracovní síly, náhrada za přidělený majetek a j., připadla v úděl Svazu Čechů z Volyně — oficiálně — a neoficiálně spadla na hlavy několika jednotlivců. Svaz Čechů z Volyně není žádný úřad a přece vyřizuje tolik takových záležitostí, že by se z toho mnohému úřadu zatočila jeho úřední hlava.

Pokrač. na str. 2.

O zastoupení u MNV a ONV

Pokračování se strany 1.

Proč nám naše věci nevyřizují místní a okresní orgány naší lidové samosprávy? Tvoříme přece a budeme tvořit velmi důležitou složku — početně i hospodářsky — nejen na Žatecku a Podbořansku, ale i na Litoměřicku, v okr. Šternberk, Šumperk, Mikulov, Cheb a j.

Je málo pravděpodobné, že tyto orgány naše starosti neznají. Snad až příliš dobře a právě proto se jich bojí, vidí v nich zatížení agendy, rozpočtu a nevidí jedno: mravní závazek svůj i celého národa a státu vůči těm, kdo neváhali obětovat vše: statky, domovy, rodinné štěstí zdraví a životy.

To není sentimentalita. Podle nás patří mravnost i do politiky. Je politováníhodnou skutečností, že věci samozřejmé nejsou vždy samozřejmé. Byli jsme přesvědčeni, že iniciativa v otázce našeho zastoupení u MNV a ONV vyjde od těchto orgánů lidové samosprávy. Na námítky, že je to možné v rámci polit. stran, poukazujeme na skutečnost, že jiné organizace uplatnily úspěšně tento svůj požadavek. Volyňští Češi nejsou a nebudou jednotně politicky organizováni, ačkoliv mají jednotné zájmy. Po zkušenostech, které jediné jim zbyly jako pozitivní výsledek pokusů o uplatňování svých dílčích požadavků prostřednictvím politických stran, nemají důvěru k této cestě. Volyňský Čech jako straník může zastupovat tu kterou politickou stranu a hájit její zájmy, nikoliv zájmy volyňských Čechů jako celku.

Věc nestrpí odkladu. Přijedou rodiny vojáků

— volyňských Čechů — zde osídlených a také „civilní reemigranti“ — jak my říkáme. Kdo nemá zkušeností, nedovede si představit, co problémů vznikne z této akce. Kdo bude mít největší zájem na jejich rychlém a hladkém vyřešení? My sami. Kdo nám pomůže? — My sami?

Přicházíme s konkrétním návrhem a požadavkem, aby všechny MNV a ONV, v jejichž správním obvodu je a bude osídlen větší počet volyňských Čechů, přibraly ke všem jednáním, týkajícím se našich zájmů, na přechodnou dobu do definitivního umístění a zaopatření všech volyňských Čechů, hlavně vdov, sirotků, invalidů a pozůstalých po padlých, jednoho nebo více zástupců Svazu Čechů z Volyně, kteří by příslušné úřady nestranně informovali a hájili naše zájmy.

Navrhujeme dále, aby u každého v úvahu přicházejícího ONV, byla zřízena v kanceláři styč. důstojníka u okresní osidlovací komise informační služba pro volyňské Čechy, která by jim usnadnila jejich styky s úřady.

Náš požadavek je plně oprávněný a při dobré vůli a pochopení MNV a ONV snadno proveditelný. Jsme přesvědčeni, že tím by se předešlo velmi mnohým nedorozuměním, stížnostem a incidentům, že by se urychlilo a usnadnilo zapojení volyňských Čechů do nového života v novém prostředí, za nových podmínek a okolností a tak provedlo splnutí s tímto prostředím a zabránilo separaci, která nikomu nemůže prospět.

Jaroslav Chudoba.

Osvobozené Československo očima Volyňáka

Na jaře roku 1947 budou tomu dva roky, co jsme po prvé překročili hranice našeho Slezska u Vel. Petrovic.

Nebyla to jen lehká procházka; v době, kdy první československý sbor pronikal k hranicím východní Moravy, první československá samostatná tanková brigáda za podpory sovětského dělostřelectva a úderných jednotek pěchoty, prolomila silnou německou obranu u Vel. Petrovic, zatláčujíc německou armádu k Opavě a k čáře bývalých českých opevnění.

Po prvé českoslovenští tankisté vstoupili na území našeho Slezska. Větší část příslušníků I. Čs. sam. tank. brigády v SSSR tvořili volyňští Češové.

Ta slasť, že po prvé stojíme na české půdě, nedá se ani popsati, a s jakým pak nadšením nás vítal český lid. Ani hořící domy a zničený majetek jim nekazil radost z osvobození.

Houfně se připojovali k našim útočným sledům.

V bojích o Mor. Ostravu vrhla se ostravská mládež na naše tanky, obrala nás o trofejní i naše vlastní zbraně a podporovala naše útoky do hloubky ostravských ulic, očišťujíc domovní bloky

a domy od německých veřelců. Stejně statečně si počínala mládež na Moravě.

Osvobozená Morava vítala naše hochy nadšeným voláním, máváním šátečky, úsměvy hezkých Hanaček a chuťnými buchtami. Po Moravě vítala nás Českomoravská vysočina, Čechy a konečně Praha.

Skupina československých tanků 4. ukrajinské fronty vnikla do Prahy o několik hodin později než tanky maršála Rybalka.

Je zajímavé, že pražský lid stále nemohl pochopiti, že nejsme Rusové. Mluvili na naše hochy lámanou ruštinou. Hoši se z počátku tomu směli, později je to však hněvalo.

Za tichých večerů na Volyni vyprávění našich babiček a dědů o stovčaté Praze hodně ji idealisovalo a tak jsme byli trochu zklamáni po-revoluční Prahou. Příliš bujná obrazotvornost v našem dětství vybájila v našich představách obraz Prahy, který rozhodně nemohl souhlasiti se skutečností.

S tím vším bychom byli jaksí srozuměni, kdyby . . . kdyby někteří pražští hostitelé pochopili, že cho-

zení po koberci ve vojenské obuvi není takový přečin, aby se za to spíralo našim hochům, kteří toutéž obuví vyšlapali svobodu Praze i všemu československému lidu. Dále, kdyby někteří pražští elektrikáři nečinili hrubé poznámky o tom, kdo ještě nedovedl zapomenouti, že elektrika není tank, aby se na ni za jízdy naskakovalo a seskakovalo.

Na našich kabátech tehdy ještě neuschla krev padlých kamarádů a z našeho oděvu byl ještě cítit pach střelného prachu a duše naše byť i jinak drsné, byly na chování vůči nám tak citlivé.

Stále jsem si říkal, jak je to možné, že na příklad ve Štětíně u Opavy chudým lidem jsme jejich obytná stavení srovnali takřka se zemí a oni přesto o ničem jiném nemluvili než o radosti nad svým osvobozením, meziřím co paničky v Praze se rozčilují nad poškozenými chloupky na koberci.

Nemohli jsme pochopiti, že ostravský elektrikář včera odložil pušku, kterou zahnal Němce ze svého rodného města, dnes s vámi zachází něžně jako s dítětem. Nemohli jsme však také pochopiti, jak někteří pražští elektrikáři podívali se skepticky na naše vojenská vyznamenání a jako na omluvu svého špatného chování, počali vám vyprávěti: „Co vy, to my tady...“ a počne se vyprávění o hrdinných činech v jejich části Prahy. Nechám ho mluvit a myšlénkami zalétnu k Dukle, vzpomínaje jak nejednou po sedmém útoku během jednoho dne na jeden a tentýž vrch (kotu), když došlo střelivo, od pažeb našich samopalů praskala jedna německá hlava za druhou, pažby v zápětí byly vyměněny finskými noži a když už nůž chyběl, rdousilo se rukama a zuby.

Vzpomínám na naše tankisty „Čechoslovackie čorty“, jak jim říkali Rusové a Němci „Tschechische SS Waffe“. Jak by se asi takový elektrikář vytahoval, kdyby měl vyprávěti příběh četaře Carbocha z Moštěnice na Volyni, který vyskočil zázrakem již dvakrát z hořícího tanku a třetím tankem, v němž byla posádka z větší části zabita, bleskovým manévrem přijel mi na pomoc, když se svým tankem příliš hluboko jsem se podíval na německou obranu. Během této šílené jízdy měl Carboch dvakrát prostřelený pancíř a čekal, že každou chvíli vylétne i se svým střelcem do vzduchu.

Jak krásně o tom všem by dovedl vyprávěti tento elektrikář, který mně o jednom sklepe vypráví od Wilsonova nádraží až do Dejvic.

Vidím tázavé pohledy Pražanů a chci pohnouti naše kluky také k vyprávění. „Oni by mysleli, že se také chlubíme,“ odbyl mě popálený na rukou a obličej od hořícího tanku, kamarád tankista.

To byly naše první dojmy v osvobozené vlasti. Záhy jsme však poznali, že bylo nezbytně nutno, aby pražské barikády se staly symbolickou rovnováhou slovenskému národnímu povstání a aby dokumentovaly celému světu nesouhlas našeho lidu doma s nacistickým režimem.

Počali jsme velmi brzy pozorovati poměry v osvobozené republice a byli jsme mile překvapeni.

Nejpříjemněji nás překvapili naši železničáři. V několika týdnech byly dány do provozu důležité železniční úseky a naše vojenské ešelony se záhy rozjížděly z Prahy do všech směrů na hranice. Žasli jsme, když nám bylo sděleno již v druhém týdnu po osvobození Prahy, že železniční úsek Praha—Ostrava je schopen provozu a že můžeme vlakem spěchat na pomoc našim kamarádům na hranice. Úsek Ostrava—Praha byl zničen ustupující německou armádou a čas na opravu mostů a tunelů se počítal na měsíce. Válka a revoluční doba přináší s sebou desorganizaci v zásobování a v důsledcích toho hlad a černé obchody. I tady jsme byli mile překvapeni. Jezdil jsem po válkou postiženém Slezsku a úmyslně jsem navštěvoval ty nejrozbořenější a nejchudobnější domky. Nikde jsem však neshledal známky hladu. Zásobování tu zřejmě klapalo. Na hranicích jsme se velmi často setkávali s lidmi z Polska a Poláky z obsazeného Německa, kteří přecházeli k nám pro krajíček chleba.

S obavou jsme pozorovali oběh platidel v miliardových číslicích, nikoliv však v miliardových hodnotách. I tu se však našel lék. Naše finanční úřady stáhly všechna naše stará platidla a vydaly nové bankovky. Zmařily tak naději našich nepřátel, že u nás nastane inflace.

Již doma na Volyni jsme věděli, že Československo má velmi vyspělý průmysl. S velikým proto zájmem jsme sledovali znárodňovací proces v tomto odvětví národohospodářství.

„Poštíme si proti sobě celou finanční, obchodní a průmyslovou Evropu,“ bylo slyšeti nejednou bázlivé hlasy. Tehdy jsem některým odpovídal: „Ano, poštíme a to dvakrát v našich dějinách. Po prvé to bylo, když Jan Žižka z Trocnova udeřil po absolutismu římské církve a po druhé dnes, když československý lid odtrhl hamižné ruce evropských i zámořských velkokapitalistů z plodu práce našeho dělnictva a všeho pracujícího lidu.“

Po prvé jsme stáli v Evropě osamoceni a posléze jsme v nerovném boji podlehl. Dnes však v tomto boji o práva dělného lidu nejsme sami. S námi je Sovětský svaz, demokratické Polsko, Bulharsko a Titova Jugoslavie, a nejen to; svým „experimentem“, jak našemu znárodnění za hranicemi všeobecně říkají, dokážeme dělnictvu ostatních zemí, že výsledky jejich práce nemají být prostředkem k obohacování se několika jednotlivců, leč k praktickému uskutečnění lepšího sociálního řádu, pro uskutečnění kterého by finanční magnáti nevěnovali ani korunu.

Krvavé mozoly a pot našeho pracujícího lidu byly investovány v milionových hodnotách do paláců na březích Středozemního moře, italské a francouzské Rivieri, do útrob herny v Ostende a pod.

A dnes bych těm pánům dodal ještě toto, že není jen náhodné znárodňování některých odvětví anglického průmyslu a není náhodná stávka 400.000 amerických horníků. Majitelům velkokoncernů utíká zřejmě půda pod nohama a ačkoliv

Jindřich Dušek:

Něco k sebevraždám Volyňanů

Devět sebevrahů z řad volyňských bratří — po konci urputných bojů a po dosažení vytouženého cíle: vlasti — odebralo se v krátkém čase na věčnost. Devět Volyňanů rozmnožilo armádu sebevrahů, armádu těch, jež pohrdli životem, zatrpklí proti všemu, a sáhli k revolveru.

Těchto devět volá k nám, kteří jsme volyňské krve, a k těm, kteří s Volyňany cítíme, abychom se poněkud pozastavili a podívali se blíže na tuto otázku, jež v době nejvyššího vypětí nervového boje o repatriaci přímo epidemicky zachvátila okres podbořanský a žatecký. Byl jeden týden, kdy byly tři pohřby těchto obětí, a bylo to v době, když se již vědělo, že rodiny určitě přijdou. Bylo mi tenkrát velmi smutno. Byli to lidé, které jsem znal, byli to bojovníci bez hany, mnohokrát vyznamenaní, kteří prošli dukelským průmyslem, kteří každý den se dívali smrti do očí a jež tenkrát kůlka netrefila. Kde hledati příčinu tohoto dobrovolného odchodu?

V prvé řadě příčinou tohoto zlomu je vinna stará vlast, která tyto statečné syny přijala, až na malé výjimky oficiálního „uvítání“, chladně a cize, ba nepřátelsky. Volyňané přišli do vlasti se zvláštní láskou k ní, pro kterou si je nesmírně zamíloval ministr gen. Svoboda — jež není nijak sentimentální. Tito nechtěli nic, než trochu lásky a kousek té hroudy, na které by mohli po dlouhé cestě cizinou klidně spočinouti. Co však našli místo otevřených náručí zde v pohraničí? Všude jen uzavřená srdce, ošklivá slova a studené ruce, které nemávaly na pozdrav, ale které hrozily. Našlo se málo bratří, kteří pohladili, potěšili srdce, jež se tak dlouho pro vlast plahočilo hrůzami urputné vojny. Usedlosti, které byly Volyňanům dávány, byly dávány ve zlém, těm, kteří pro vlast nic neudělali, kteří ve vnitrozemí nic neměli, a jež přes noc se stali hrdiny, kteří sesbírali zbraně, jež Němci zahodili, roztrhali si šaty, pomazali hlínou svá těla a šli do pohraničí dělat „osvoboditele“. Tito vládli s těmi, jež

zanechali na Volyni majetky, jaké jim vlast nikdy dáti nemůže a obětivali vše, nehlídce napravo ani nalevo. Nedivme se pak tomu, že i z muže, který dal vlasti pět synů, z nichž tři bojovali a padli, stal se člověk, jež zhnusen sáhl sobě na život. Nedivme se potom, že zapomněl na ženu, jejíž obraz i v bojích nosil na srdci, nedivme se potom, že zapomněl na děti, které mu byly vždy radostí a o kterých denně vypravoval, na něž se těšil a v bolesti a utrpení po nich volal. Nepochopí nikdy ten, kdo na Volyni nebyl a kdo nezahleděl se do duše volyňského člověka hlouběji.

Selhala zde také duchovní opora. Volyňané žili v Rusku intensivním náboženským životem. Zde ve vlasti, až na evangeliky, žádná církev se o duchovní život těchto lidí nestarala. Teprve poslední čas poněkud se hledí napravit. Jest však již místy pozdě.

A co řekneme na to my, kteří stojíme kolem. Nebudeme následovat tyto, zatneme pěst a zuby ještě tvrději a uvědomíme si, že po době bolesti a zármutku bývá radost a jasno. Nepřítomnost rodin, která byla vždy příčinou všech bolestí, vbrzku skončí. Tisíce duší a srdcí na Volyni již žije v radostném očekávání brzkého shledání. Dopisy a telegramy, které již tak často přicházejí, zvěstují všem, že blízko je doba shledání a konec opuštěnosti. Kámen, kterým nebylo možno hnouti, je odvalen. Od vesnice k vesnici jezdí komise v osmi oblastech a připravují transporty, jež jsou tak netrpělivě čekány. Snad ještě do vánoc v některých usedlostech, kde byl táta sám a byla tma a chlad, bude radost, světlo a zpěv. Na krk táty, třeba poněkud obhrublého, vojenskými vyznamenaními ověněného, zavěsí se růženec dětí, hezkých, milých, zdvořilých volyňských a ryze českých. U studené, časem zaslé plotny, již zase vyblískané, bude se točiti věrná žena, která ze zašpištěné police se všim smetím, jež doba přinesla, vyhodí i flašku s alkoholem, který měl býti lékem, když smutek byl nejtěžší. Mladému frontovníku,

16—17letému, který jako dítě prošel peklem fronty, laskavě domluví otec nebo matka, kterých jistě jako doma uposlechne. Z otrávených Volyňáků, kteří na Volyni byli chloubou národa a vlasti, stanou se zase chlapi, vzorní manželé, otcové a synové. Ty slzy, které jsem na svých cestách viděl, když jsem objížděl obce na Podbořansku a Žatecku, promění se v radostnou skutečnost přítomnosti drahých, pro které si již brzy začnou Volyňané jezdit do Žatce a jež jako poklady a zralá semena budou rozsazovat do svých usedlostí. Po době vzruchu pak nastane mír a pokoj v srdcích volyňského bratrstva, jehož si váží pan prezident, vláda a výkvet národa, ale jemuž mnozí ze sobeckých a osobních zájmů nemohou přijít na jméno.

Věřte, nebude sebevraždy, jako jich nebylo na Volyni, a volyňské obce v pohraničí stanou se klidným přístavem, kde práce pro republiku bude nepsaným zákonem. A věřte, bude to již brzo.

Byli zde již jejich otcové a dědové

Volyňští Čechové jako zkušení hospodáři

Žatec (JP) — Na Žatecku a okrajích lounského okresu je největší počet repatriovaných Čechů z Volyně, kteří se zde usadili po propuštění z naší osvobozené armádní skupiny na Východě. Pomalu se vpravují do našich poměrů, odkud většinou koncem minulého století přišli jejich otcové a dědové. Všichni si zachovali typický ráz, připomínající východní bodrost a otevřenost. Jsou zejména veselí. Organisovali se již před časem ve Svazu Čechů z Volyně a nyní k nim přistoupil ještě Kruh přátel volyňských Čechů se sídlem v Žatci. Tato početná silná osídlovací složka středního Poohří dokáže jistě v kraji, vyčištěném od Němců, že na Volyňsku hráli podstatnou úlohu budovatelem a že i doma se uplatní jako zkušení hospodáři. „Práce“ č. 279.

se tomu tvrdošíjně brání, právo pracujících je donutí k ústupkům.

Je pro nás jasné, že bez znárodněného průmyslu nebylo by možno dělati dvouletku. Bez dvouletky nelze čekat úspěchu ve znárodněných podnicích.

Když jsme pozorovali pracovní schopnost našeho lidu doma, řekli jsme si: usměrniti tuto všechnu snaživou práci a výsledky musejí být skvělé. A k usměrnění došlo. Ministerský předseda Klement Gottwald předložil vládě návrh na dvouletý plán a vláda plán přijala a schválila. Dvouletým plánem byl dán přesný program pro výstavbu

naší republiky. V rámci dvouletky budou provedeny dalekosáhlé rekonstrukce v našem národním hospodářství. Provedení tohoto veledíla bude pro nás i pro celý svět dalším „experimentem“. Na nás je, aby se zdařil.

My, volyňští Čechové, se zapojíme na všechny pracující složky a pomůžeme svou houževnatou prací splniti dvouletý plán.

Svou prací dokážeme republice, že jsme schopni pro ni nejen bojovati a umírat, leč také žít a pracovati.

Npor. Cilc Emil.

Volyňské ženy se hlásí o slovo

Jsem jedna z těch volyňských dívek a žen, které dobrovolně vstoupily do Svobodovy armády a s touto prošly v urputných bojích Duklu, Slovensko, Moravu a přišly až do Prahy a Žatce. O tom, kolik nás bojovalo a jak jsme bojovaly, naše sestry ve vlasti málo, nebo nic nevědí. Ano, málo nebo nic nevědí, přesto, že boj náš a naše práce byla stejná jako u mužů. Naše spontánní přihlášení se do armády již několikrát ocenil ministr nár. obrany generál Ludvík Svoboda. Tento také ocenil naši službu, která byla nejen v kancelářích útvarů, ale i u děl a kulometů, protiletectkých zbraní a zejména u služby sanitní na nejhroženejších místech. Zejména zde bylo naše místo. Celé dny a noci, za ozařování světlometů, dovedla volyňská sestra na polních nosítkách přinášeti raněné a pochovávat ty, jež nepřítel zbavil života. Když bylo třeba, vyměněn byl telefon, tužka nebo pero i nosítka za samopal a dáváno nepříteli po zásluze.

V boji za svobodu vlasti ukázala volyňská dívka a žena, že je hodna jména české vlastenky a že v jejich žilách koluje krev velké české Lidmily, Anežky i Mlady, ale také hrdá krev statečných žen husitských, které se svými muži společně válčily proti odvěkému nepříteli, který byl stejně drzý a bestiální v minulosti, jako dnes. My, volyňské ženy a dívky, po boku svých rodných prožívaly jsme společně hrůzy, jež nám dávala fronta. Také naše matky a sestry na Ukrajině přinesly velké oběti svobodě našeho národa. Již za německé okupace spolu s muži tvořily partyzánské skupiny a po jejich odchodu na frontu samy se svými nedorostlými dětmi stály na strážích proti „Benderovcům“. S dětmi také obdělávaly pole, aby sovětské vlasti mohly odevzdati povinné dávky potravin a zemědělských výrobků. Také zde české ženy plně se zhostily svého úkolu, jež byl na jejich bedra vložen. V Rusku byla česká žena vzorem ostatním. Vidíme to již z toho, jak těžko se SSSR loučí s naší menšinou, jež v každém ohledu splnila svoje poslání v Rusku více jak stoprocentně.

Nyní jsme doma ve vlasti. Náš dávný sen je splněn. Jsme doma na místě, odkud naši předkové byli germánským útlakem vypuzeni. Vžíváme se do nového života. Místy to jde dobře, místy s obtížemi. Nám ženám vychází se málo vsíříc, zrovna tak jako mužům. Mnozí zlatokopové zabrali vše, co se dalo, takže na mnohé z nás nezbylo místo, kde bychom našly svoji existenci. Věříme, že vše se vyrovná a situace vyjasní, zejména nyní, kdy přijezd našich rodin z SSSR je na obzoru.

I do zdejšího života se vžijeme a spolu se zdejšími sestrami podáme si upřímně ruce k budoucí práci pro naši drahou ČSR. My, které jsme zde již poněkud „doma“, postaráme se o to, aby sestry, které přijdou, přišly opravdu jako domů.

Josef Toman: Verše ze zákopů.

Tři čtvrti století...

Tři čtvrti století
v cizině žijem,
o chleba pro děti
těžce se bijem.

Tři čtvrti století,
je nám to třeba,
tam v cizím zajetí
dobývat chleba?

Tři čtvrti století,
má vlasti česká,
ty necháš trpěti
svá drahá děvčata?

Tři čtvrti století —
ty nemáš místa
pro děti Volyňské,
v nichž Tvá krev čistá?

Tři čtvrti století
čas není krátký...
Má vlasti, vezmi si
své děti zpátky!

V poli, 25. 1. 1945.

Jiří Rébl-Volyňský:

Svobodovky

(Věnováno volyňským děvčatům)

Na zahrádce pod okénkem kvete růžička,
do armády vyprovází dcerku matička,
na čele jí křížem žehná, líbá zvlhlý řas...
„Bůh ti žehnej, dcerko drahá, zdráva vrať se zas!“

Do boje idou Volyňáčky jako orlice,
nestraší je těžký pochod, války vichřice,
na boj za vlast vpřed je vede velká ideje...
Celá Volyň na hrdinky svoje hrdá je.

Při radu, u zenitek, ba i v zákopech,
v dešti, sněhu, kouři, dýmu, bez rodinných střeš
konaly své dílo vzorné s hochy hrdiny.
Zlatým písmem činy jich ocení dějiny...

Na zahrádce pod okénkem kvete růžička,
dcerku drahou očekává z vojny matička.
Dočká se své dcerky drahé v šťastnou hodinku,
přivine zas na své srdce dceru-hrdinku.

Svoji práci a svým postojem k národu a státu
připravíme jim k tomu cestu.

Vy, které jste po celé republice, napište „Věrné
strážní“ a nastupte s námi k poznání a plodné
práci v našem Svazu a časopisu, který nám všem
ukazuje cestu.
Černá.

Arcibiskup Dr. Josef Beran, přítel zahraničních krajanů

Jmenování Dr. Josefa Berana nástupcem sv. Vojtěcha na arcibiskupském stolci pražském přijato bylo nejen katolickou veřejností, ale celým národem bez rozdílu velmi radostně a s opravdovými sympatiemi. Tisk všech stran a směru píše o Dr. Beranovi jako o osobě v každém ohledu na svém místě. Zejména političtí vězni vzpomínají Dr. Berana jako kněze, který, s kýmkoliv přišel do styku, vnášel do jeho duše mír a pokoj v dobách, kdy se rozhodovalo o životě jednotlivců a celého národa. „Dachau a Hradčany“ píše Svobodné slovo. „Barák v koncentráku a arcibiskupský palác! Zamaštěná, heftliniská čepice a arcibiskupská nitra — jaké to rozdíly, a přece v nich stále týž člověk a muž, Th. Dr. Josef Beran, politický vězeň Pankráce, Terežna a Dachau...“

Dr. Beran, arcibiskup pražský a primas český, je ten, jehož přijal s láskou národ celý, tak jako on dovedl ve své neskonale lásce, zbožnosti a skromnosti nalézt cestu ke každému: bohatému, chudému, starému, mladému i nejubožejšímu mrzáku. Dr. Beran již jako kněz byl milován mládeží katolické církve, a tato dávno se modlila za to, aby se tento muž, nad jiné povoláný, stal pražským arcibiskupem. Stejně tak hluchoněmí v Krči nemilovali nikoho více, než Dr. Berana, který často při své velké zaneprázdněnosti k nim přicházel a povzbuzoval. Pro každého měl dobré slovo a s každým se rozdělil o vše, co měl, každému po-

mohl, a již jeho zjev uklidňoval a dával sílu. I já jsem měl to velké štěstí, že jsem jako pracovník mládeže a v zahraničí přišel do styku s ním. Dr. Beran byl z mála kněží, kteří obětovali svoji dovolenou, tolik potřebnou na zotavení, a jezdil ochotně, bez výhrad k našim katolickým krajanům na Volyň, kam jsem jej doprovázel.

Vzpomínám na tyto chvíle v duchovních těžkostech a vzpomínky tyto dovedou zažehnat každý, sebe těžší problém. Vzpomínám, s jakou zvláštní horlivostí dovedl sloužit našim krajanům. Za den a noc sám vyzpovídal více než 100 mladých lidí, sedě ve stodole v primitivní zpovědnici na sudu, ja při tom celý den lačným. A ta jeho kázání, ta dovedla rozehrát česká volyňská srdce a stačila všem na dlouhou dobu. Ta demokratičnost a prostota, zejména když jsme učili mládež společenským hrám. Polští kněží, kteří náhodou přišli na sjezd katolické české mládeže, velmi se divili, jak kněz a universitní profesor dovede se tak „snížit“. Všude, kam přišel Dr. Beran, získal si srdce všech, i jinověrců, kteří ve velkém počtu přicházeli na pobožnosti Dra Berana. Také inteligence jiných národů přicházela na jeho kázání, a slyšeli jsme posudky: „Ano, to je náboženství, to dává radost, to není politika.“ Na Dr. Berana vzpomínají zejména krajané z Ludhardy, jichž velkou většinu do církve přijal, a také buderažští a kupičovští. Cel-

kem třikrát zjel na Volyň a těmto krajanům věnoval více než 60 dnů.

Ani po návratu z koncentráku nezapomněl na krajanů volyňské. Tři neděle po osvobození vlasti přátelé Volyňanů v Libuši u Prahy pořádali velkou tryznu za Český Malín — Lidice volyňských Čechů — a uvítání těchto vítězných vojnů Svobodovy armády ve vlasti. Tenkrát přišla celá hudba III. brigády z SSSR, velký počet katolických volyňských bojovníků a hlavním řečníkem byl J. E. Dr. Beran, který sám před několika dny se šťastně navrátil z pekla koncentráku a promluvil k tisícíhlavým zástupům o krajanech volyňských, o jejich zásluhách a o tom, jací tito jsou a co od nich vlast očekává. Bylo to v místech, kde kněz na pražské periferii první mluvil k tak velkému shromáždění o krajanech, jež větší na neznala, a tak, že toto bylo nadšeno a ovace volyňským krajanům nebrala konce.

Shromáždění v Libuši, jež vívalo volyňské bojovníky s nadšením, bylo opravdu nejkrásnější, jakého se snad po celé republice Volyňanům dostalo. Také volyňští krajané z katolických osad spojují se v těchto dnech k vděčným modlitbám za to, že Bůh dal českému lidu pražské diecese pastýře povolného, který svým životem dovedl dokonale spojit lásku k Bohu, vlasti a člověku.

J. Dušek.

Co se o nás píše

Vývoj č. 7.

9 sebevražd

Přišel do redakce podporučík Svobodovy armády. Z Volyně. „Prosím vás, ujměte se těch chlapců. Nechám vám tady adresu. Vždyť to není možné. Vždyť ti hoši to nevydrží. Celé léto jedli ovoce a mléko, teď nebudou mít ani to ovoce. Už devět si jich sáhlo na život.“ To jsou útržky lidské litanie, kterou říkal půl hodiny.

A tak je to se všemi, kteří se chtějí přestěhovat, které na to přestěhování lákáme, kterým tam kdesi — třeba i na Havaji — něco naslibujeme a pak je necháme potloukat od vsi ke vsi, od instituce k instituci a ještě se jich přeptáváme, co tu pohledáváte, tam jste se přece měli dobře.

Ti lidé, krev naší krve, se vrací proto, že chtějí být doma. Opouštějí existenci, zaměstnání, obchody a díky slibům doufají, že zde dostanou to, co měli tam. Slibujeme víc. A nedáváme nic.

Dáváme jim jen pohled na Čechy a předstíráme, jako by oni již tím něco dostali, něco, nač asi neměli právo, co je má nasytit. A zacházíme

s nimi jako s marnotratnými bratry, kteří vůbec mohou být rádi, že si je bereme zpět.

Potom — na konci všech těch jednání — jsou tragedie. Devět z Volyně, kteří bojovali za nás, si vzalo život. Kdo z nás ponese na sobě jejich smrt? Komu z nás se bude jejich smrt vysmívat? Myslíme si snad všichni, že po odepsání z matriky živých a vepsáním do matriky mrtvých vše končí?

Žatecké noviny 22. 11. 46

(ČÚZ). Krásným příkladem zdatnosti a pracovitosti volyňských Čechů je statek Jos. Kazdy v Radičevsi u Žatce. Osada, která má 59 domovních čísel a k níž patří Milošice s 28 staveními, je čistě selská. Kromě středních rolnických usedlostí je tu velkostatek p. Sýkory, který zde hospodařil už za první republiky. Na pozemcích po Němcích je usazeno 10 rodin z Volyně a 6 nár. správců z vnitrozemí, k nim se druží 8 starousedlíků na rozparcelované půdě velkostatku.

Krajan Kazda z Novokrajeva bojoval jako podporučík v Svobodově armádě spolu se synem, který byl ra-

něn u Dukly. Na Volyni měl 38 ha krásné půdy, zde má 42 ha, ale pro dvě rodiny. Na novém působišti začal velmi těžce: s dvěma nemocnými koňmi a se 4 prasátky. Dnes má už 5 koní a bravu 16 kusů. Krav stojí ve chlévě slušná řada. Měsíční výtěžek mléka činí přes 2000 litrů; odvádí se do mlékárny v Žatci, kde je krajan Kazda členem dozorčí rady.

Volyňští Čechové, usazení v republice, plní vzorně své občanské povinnosti. Sedlák Kazda to dokazuje nejen odváděním mléka, nýbrž i jinak. Kontingent obilí odevzdal na 130 procent. Do chovu prasátek dal vlastní peníze a po roce odevzdal šest velkých vykrmených kusů. A přece se najdou lidé, kteří se dívají na volyňské Čechy nepřívětivě, ba dokonce nepřátelsky.

Lidová demokracie.

Frant. Bureš ml.:

Jsme připraveni na příjezd rodin volyňských krajanů

Otázka repatriace rodin volyňských krajanů vstoupila v těchto dnech do stadia konečného, takže již nyní je nutno uvažovat o problémech, které

se jistě vyskytnou. Mezi rodinami, které se vrátí zpět do vlasti, nebudou jen rodiny těch vojáků, kteří dnes již hospodáří nebo jsou jinak zaměstnáni na Zatecku, ale vrátí se i ty rodiny, jejichž živitelé položili svoje životy za těžkých bojů při osvobozování vlasti. Je nutno se ptát, pamatovalo-li se na tyto rodiny a bude-li jim dána možnost slušného usídlení. Bylo by smutné, kdyby příslušníci těchto rodin, kteří válkou ztrátili nejvíce, byli odsouzeni k dlouhému čekání, než se pro ně něco najde nebo uvolní. Nelze také zapomenouti na skutečnost, že je mnoho volyňských krajanů, kteří s armádou generála Svobody se vrátili do vlasti, byli usídleni na Zatecku, a dodnes nemají místo, kam svoje repatriované rodiny umístí. Je ovšem pravda, že ve vilové čtvrti, která jim byla v Žatci vykážána, je mnoho volyňských objektů, které si volyňští krajané rezervují pro svoje rodiny. Je proto na příslušných činitelích, a to hlavně z řad volyňských, aby již nyní si zjednali přesný přehled o bytové situaci svých příslušníků, aby bylo možno včas a před započatím repatriace podniknout potřebné kroky. S repatriací vzniknou však i jiné úkoly, k jejichž zdoání bude zapotřebí veliké práce. Bylo stanoveno, že Žatcem bude procházet transfer velké části repatriovaných rodin. Uvážili se, že repatriace obsáhne asi 35.000 volyňských krajanů, vysvitne, jaké obrovské úkoly bude nutno zvládnout. Je proto nanevivš nutné, aby již nyní, a to neprodleně, byly zahájeny i u nás přípravné práce, které budou počítat se všemi eventualitami a které vlastní repatriaci jen ulehčí. Bude také v zájmu celku, aby repatriace probíhala hladce, aby usídlení rodin bylo provedeno co nejrychleji, aby se repatriované rodiny mohly ihned zapojit do pracovního procesu a aby vypomohly těm, kdo na jejich pomoc čekají již dlouhou dobu.

Lidová demokracie, 19. 11. 46.

Volyňští hrdinové čekají

Dr. Hugo Sakrejda:

Stálý neklid v lidské povaze nutí jedince k poznání a nabytí nových zkušeností i za cenu ztráty své rodné země. Touha vidět a prožít v krátkém údobí lidského života mnoho nového a neznámého, kolikrát požaduje od jedince probíjet se někdy lehkým, většinou však těžkým životem. Velmi často není to jen touha, ale nutnost hledat si zaměstnání v cizině, když ve vlasti nenalezl uplatnění v přiměřeném zaměstnání. Většina našich příslušníků se stěhovala za hranice proto, aby si zlepšila své životní podmínky, a tím sobě i rodinám poskytl lepší život. Také většina krajanů pilností a dovedností plně se uplatnila i v daleké cizině, menšina však i v nových, neznámých poměrech žije.

I když čas zahojí každou bolest i vzpomínání na minulost, naši krajané

z pokolení na pokolení nezapomínají na rodnou zemi a v okamžicích nebezpečí a ohrožení vlasti se hlásí k podpoře a hájení vzdálené vlasti. Ti, kteří mohou podpořit hmotně, dávají co nejvíce, druzí se hlásí do řad bojovníků, aby krví zpečetili svou lásku.

Druhá světová válka, zásluhou nacistů daleko hroznější a nelidštější než první, vyžadovala od jedinců větší výkon i chytřejší vedení na straně spojenců. Zprávy o hrůzách, jež prováděl německý voják, zastráňovaly každého, kdo chtěl jíti pomoci ohrožené civilizaci světa. Proto si velmi vážíme těch, kteří se dobrovolně hlásili k boji proti hitlerovským hordám.

Volyňští Čechové nebyli jedni z posledních, kteří bez váhání, v počtu přes 12.000 mužů, se přihlásili do armády generála Svobody. Hrdinně bojovali a neváhali obětovati své životy v neprudších vrávacích litého boje. Padlo jich mnoho, padlo přes čtyři tisíce mužů. Jejich obět nebyla marná; probojovali se až do vlasti svých otců.

Krvavá válka skončila. Skončila tak, jak věřil celý demokraticky smýšlející svět. Němci byli poraženi tím, čím chtěli zničit svobodné národy. Nový duch zavalil Evropou. I náš národ nastoupil cestu svobody a Němce, kteří způsobili tolik utrpení a bolesti, nemohl nechat žíti společně s naším lidem. Byli posláni tam, kam je srdce táhlo po celou dobu okupace.

Volyňští Čechové — slavní bojovníci za naši svobodu, zůstali jež ve své rodné zemi, aby se zapojili v míru do budovatelské výstavby republiky. Jejich rodinní příslušníci, v počtu přes 30.000, přestěhují se také a navrátí se do staré vlasti.

Dne 10. července 1946 byla uzavřena dohoda mezi CSR a SSSR o přestěhování volyňských Čechů. Je pochopitelné, že naše vláda má velký zájem, aby celá stěhovací akce byla co nejdříve provedena, neb potřebujeme plně a pracovitě české ruce. Volyňští Čechové dokázali, že jsou dobrými bojovníky a vlastenci, a nyní jistě přispějí s velkým nadšením na výstavbě republiky. Reemigrační odbor ministerstva soc. péče s urychlením provádí veškeré přípravy s přesídlením, a v důsledku toho zainteresované úřady vydaly podrobné směrnice. Komise složená z odborníků dlí již delší čas v Moskvě a projednává podrobnosti s centrálními sovětskými úřady. Jednání pokračuje v dobrém, přátelském duchu, a byla již stanovena místa, kde se budou provádět soupisové akce. Organizace opčního řízení, způsob odhadování majetku na místě pobytu podle rayonu, bude prováděno za součinnosti a v dohodě se sovětskými úřady. Ke všem potřebným pracím, ať administrativním nebo organizačním, budou přibrány pomocné síly z řad volyňských Čechů. Tímto opatřením se docílí, že na tomto úkolu se budou podílet právě

ti, kteří chtěli co nejdříve k nám, takže jistě urychleně zvládnou veškerou agendu s tím spojenou. Veškeré potíže s odhadem nemovitostí byly již překonány a vlakové soupravy čekají na odjezd do Volyňska, aby přivezly a přestěhovaly rodinné příslušníky volyňských hrdinů. Reemigrační odbor ministerstva soc. péče a ostatní zúčastněné úřady připravily již značný počet usedlostí pro rodinné příslušníky volyňských Čechů. Celkem budou usídleny a rozděleny do třicetadvaceti pohraničních okresů Čech a Moravy. V Žatci bylo zřízeno ubytovací středisko, kde také bude poskytnuta první zdravotní a sociální péče.

Volyňští Čechové žili odloučení od vlasti takřka osmdesát let. Když roku 1870 na velikonoce z okresu lounského, žateckého a rakovnického odjíždělo asi dvacet rodin do Ruska, kam je hnala touha po vlastní hroudě, nikdy náš národ nepomyslel, že za nelych osm desítek let vrátí se k nám naši krajané v počtu přes 30.000. Je pochopitelné, že dlouhé odloučení od příslušníků rodiny roztrpčuje muže, kteří se tolik zasloužili o naši svobodu. Důvodová zpráva zákona o dvouletém hospodářském plánu uvádí, že reemigrace zahraničních krajanů bude provedena plánovitě organizovanými akcemi, a při umísťování bude jim zabezpečeno přednostní pořadí. Proto volyňští Čechové, žijící dnes v republice, se brzy dočkají svých drahých příbuzných a svou poctivou prací přispějí k dvouletému hospodářskému plánu republiky.

Žatecké noviny, 29. 11. 46.

Jindřich Dušek:

Repatriace Volyňských

Naše veřejnost se živým zájmem sleduje vývoj a veškeré jednání stran repatriace volyňských krajanů, jichž část je na Zatecku osídlena. Někteří mají k této věci obavy, ale všichni se shodují v tom, že příchod rodin volyňských krajanů učiní konec pekelné katastrofě na pracovním trhu. Početné rodiny naplní poloprázdné obce na usedlostech, kde dodnes hospodařil jeden jediný člověk, přibude 5—8 hlav a 10—16 pracovitých rukou. Mezery v polních pracích, jež nemohly být zdoány, z jara budou doođelány a žatecký kraj bude krajem, kde nedostatek pracovních sil se nijak nebude jevití tragicky. Naopak, bude okresem nejlépe osídleným.

Příchod volyňských rodin přinese ještě jeden klád do našeho kraje. Bude to morální posila a stmelení volyňských krajanů, jichž většina mužských potomků prošla hrůzou války a zvykla si poněkud na volný život, který mnohde vyvrcholil v nepěkné zjevy. Byli to sice jedinci, ale pověst Volyňských velmi utrpěla a jednání této 3—5procentní menšiny vyneslo Volyňským řadu nepřátel, kteří ve shonu události podle jednoho, dvou nebo tří odsoudili všechny. Sám vi-

dím a potkávám se s lidmi jinak velmi seriosními, ale jak se zmíníte o Volyňských, již vám poví tolik věcí, že se vám točí hlava. A přece provinení tato nebyla ničím proti tomu, co bylo těmto zažít, přetrpět a přenést. Nikdy se v debatách nemluví o těch, kteří se chopili s příkladnou houževnatostí pluhu a dnes jsou s prací, přesto, že nemají zde rodiny, na prvním místě. Vidí se jen několik opilých s pistolí v ruce, věčně nespokojených a rozervaných. Nikomu však nenapadne podat tomuto ruku a otevřít jeho srdce. Pak by mnohý jinak mluvil a stal by se jistě upřímným přítelem Volyňských.

Přečtěte si časopis Svazu Čechů z Volyň „Věrnou stráž“, ve které píší významné osobnosti našeho vojenského a veřejného života, jak oni soudí a Volyňských. Jsou to ti, kteří přišli ve vážných dobách s Volyňskými do styku, když šlo o vše. Přečtěte si Gottwaldův článek, ministra gen. Svobody, gen. Bočka, Klapálka, ppl. Dočkala a zamyslete se trochu, zda celé této větvi nekřivdíme, když vidíme

stále jen těch několik, jimž se do příchodu rodin ještě promíjí. Příchodem jejich rodin, nestane-li se náprava, budou tito ze společenství Volyňských vyloučeni a tak bude rázně zjednan pořádek, který přinese jasno do této otázky.

Jedno, o čem třeba se zmíní je, že Volyňští žili v docela jiných poměrech, než my. Oni se musí přizpůsobit nám, musí respektovatí zákony a nařízení. My však se můžeme od nich mnoho naučit o kultu srdce a zvláště mnoho z jejich kroniky o lásce k vlasti. Pak také se naučíme od mnohých pracovat. Zajděme si jen na jeden den k takovému Volyňákovi, který je na usedlosti sám a musí krmit více jak 20 kusů hovězího dobytka, pár koní, 40 kusů drůbeže, musí si uvařit pro sebe i pro dobytek, zašít svoje hadry, vyprat svoje prádlo, a při tom se ještě starati o to, aby byla úroda sklizena. Při tom nebyla dlouhý čas jistota, že jeho drazí přijedou. Jak vám byl ten člověk vděčen, že iste mu poklidili, uvařili a pomohli-

Jak vám tento člověk, který byl v zahraniční armádě důstojníkem pětikrát vyznamenaným, tiskl vděčně ruku a děkoval jménem svým i jeho rodiny, která přijede a pro kterou se „jako kůň dře“. Ani za slzy se nestyděl, když vypravoval o všem, co zde již zažil. Ráno od 4, večer do 11 hodin na nohou a z jedné práce do druhé. Myslím, že málokdo z nás, kteří jsme doma, by to vydržel. Toto se nevidí, nebo také nechce vidět. Vidí se jen a jen ta kořalička a o té se stále mluví.

Věřím a doufám, že až Volyňské poznáte, jako já zde a při svých deseti zájezdech na Volyň, že budeme s nimi dobrými přáteli. Mnohde již ledy pukají. Do Kruhu přátel volyňských Čechů přicházejí stále nové přihlášky. Založena byla odbočka přátel ve Dvoře Králové a také v Kadani již pracuje čilá odbočka Kruhu přátel volyňských Čechů. To je důkaz, že i my si budeme dobře rozumět a budeme dobrými přáteli v zájmu národa a státu i našeho kraje.

DOHODA

mezi vládou Svazu sovětských socialistických republik a vládou republiky Československé o právu opce a přestěhování občanů české a slovenské národnosti žijících v SSSR na území bývalé Volyňské gubernie, a čs. občanů ukrajinské, ruské a běloruské národnosti žijících na území Československé republiky.

Vláda Svazu sovětských socialistických republik a vláda Československé republiky dohodly se vzájemně o následujícím:

Staf 1:

Vláda Svazu sovětských socialistických republik souhlasila přiznati sovětským občanům české a slovenské národnosti žijícím na teritoriu býv. Volyňské gubernie právo na opci pro Československé státní občanství a také právo na přesídlení do Československé republiky.

Vláda Československé republiky přiznává Československým občanům ruské a běloruské národnosti žijícím na území Československa právo na opci pro sovětské státní občanství a též na přesídlení do SSSR.

Staf 2:

Vzájemné přestupování v sovětské a Československé státní občanství a přesídlování z území jednoho na území druhého z jmenovaných států pro všechny shora vyjmenované osoby musí být prováděno jen na základě plného a dobrovolného rozhodnutí.

Staf 10:

Osobám, které optovaly s úmyslem se přestěhovati podle této dohody, se přiznává tímto právo, při příležitosti odjezdu ze země vzít s sebou svou rodinu. Přitom do rodiny, podle rozhodnutí každého dospělého člena této, se počítá: manželka, děti, matka, otec, vnuci, školní žáci, schovanci a také jiné v rodině evakuovaného žijící osoby, pokud se zdržují v jeho společné domácnosti.

Dětem od 14. let se přiznává právo projevití svoje přání, pokud jde o státoobčanský poměr a přesídlení.

Staf 11:

Při provádění přesídlení mají podle možnosti býti nejprve přesídlení rodinní příslušníci těch vojinů a velitelů Rudé armády a Československé armády, kteří se nacházejí již na území své země a mají právo vzít k sobě své rodiny podle této úmluvy provedení opce a přestěhování.

Dále mají přednostní právo na přesídlení vdovy a sirotci po vojinech v Rudé armádě a v Československém vojsku, kteří padli v boji proti hitlerovskému Německu a jeho satelitům, a také práce neschopní, nemocní, invalidé, starci, osamocené ženy, děti, které ztratily své rodiče, osoby ve státní péči a rodinní příslušníci, kteří jsou již na území druhé smluvní strany.

Staf 13:

Vláda SSSR prohlašuje, že na vlastní přání přesídlování zemědělci z ČSR do SSSR buď se usadí v kolchozových hospodářstvích, anebo bude jim přidělena země k samostatnému hospodaření podle směrnic pro vzdělávání zemědělské půdy v době oné evakuace, a jestliže si toho přeje, bude jim přidělena zemědělská půda podle všeobecných směrnic.

Československá vláda prohlašuje, že rozmístí a osídlí reemigranty z SSSR v ČSR na selských usedlostech v západních částech Československa.

Staf 14:

Pro osoby, stěhující se ze Sovětského svazu do Československa a také z Československa do Sovětského svazu jsou přiznány následující úlevy při placení daní a dávek:

a) budou sepsány za těmito osobami vykázané nedoplatky v naturálních plněních, daních placených v penězích a na pojistných premiích;

b) v letech 1946/1947 stěhující se hospodářství v Sovětském svazu a také v Československu jsou osvobozeny od placení všech státních daní v penězích a pojistných premiích, též od plnění povinných v naturálních;

c) majetek vyvážený ze země na podkladě ustanovení této dohody jest osvobozen ode všech daní, příspěvků a zajištění;

d) v případě, že přestěhovallec odevzdá svoji úrodu vládě ve středisku, odkudž on odjíždí, druhá smluvní strana v místě, kam se stěhuje, nahrazuje mu odevzdanou úrodu ve stejném množství;

e) odjíždějící podle ustanovení této dohody osvobozují se od závazků všeho druhu, které jsou v souvislosti s tímto odjezdem.

Staf 15:

Vlády SSSR a ČSR se zavazují poskytnouti zemědělcům peněžní zápůjčky v místech jejich nového usídlení na hospodářské zařízení a na jiné jejich potřeby obnosem 5000 rublů anebo 50.000 Kčs na jedno hospodářství. Tyto zápůjčky mají býtí navráceny do 5 let.

Stat 16:

Přestěhovalcům se dovoluje vyvézt: šatstvo, obuv, prádlo, ložní potřeby, jídlo, kuchyňské a jiné nádobí, též ostatní zařízení pro domácí potřebu a pro potřebu hospodářství. Zemědělcům vedle toho se ještě dovoluje vzít s sebou hospodářský inventář a postroje, všechno ve váze dvou tun na jednu zemědělskou rodinu, a do jedné tuny jedné městské rodině. Evakuovanému hospodářství se přiznává také vyvézt skot a drůbež.

Osoby, které mají speciální zaměstnání, jako: dělníci, řemeslníci, lékaři, umělci, učenci atd., jsou oprávněni převézt též předměty nezbytně nutné pro výkon jejich zaměstnání.

Stat 17:

Nedovoluje se vyvézt: a) osobní majetek v papírových, zlatých anebo

stříbrných penězích v hodnotách, s výjimkou čs. korun v množství nepřevyšující 10.000 Kčs na jednu osobu, anebo sovětských peněz více než tisíc rublů na jednu osobu; b) zlato aneb platina v odlitcích, prášku nebo v kouscích; c) drahocenné kameny nefasonované; d) umělecké předměty aneb starožitnosti, jestliže tyto umělecké předměty neb starožitnosti tvoří sbírky nebo jako ojedinelé exempláře nejsou rodinným majetkem přestěhovalce; e) zbraně, s výjimkou loveckých pušek a předmětů pro bojovou potřebu; f) fotografie, s výjimkou osobních fotografií, plány a mapy.

Stat 18:

Smluvní strany se dohodly, že jmění zanechané přestěhovalci na místě bude pojata do zvláštních seznamů, které budou sestavovány za účasti jejich plnomocníků a zástupců.

Při vyhotovování seznamu majetku zanechaného přestěhovalci plnomocníci a zástupci smluvních stran budou zjišťováni podle stanovených směrnic jeho množství a jeho hodnotu. (Formulář takového seznamu jest připojen v příloze 3 této úmluvy.)

Stat 21:

Smluvní strany se dohodly, že celní prohlídka přestěhovalci vyváženého majetku na kontrolních výjezdích střediscích budou se dítí výběrovou metodou a pouze ve výjimečných případech podrobným zjišťováním.

Stat 25:

Technické podrobnosti týkající se provedení této dohody budou stanoveny zvláštní instrukcí, kterou vypracuje smíšená sovětsko-československá komise, a také dalšími jí vydanými pokyny.

Stanovy Svazu Čechů z Volyně

I. Jméno, sídlo a účel Svazu

§ 1. Oficiální název Svazu je „Svaz Čechů z Volyně“. Svaz má své sídlo v Žatci a jeho působnost se vztahuje na země České a Moravskoslezské.

§ 2. Účelem Svazu je svépomoc a hájení zájmů svých členů, Čechů z Volyně a ze Sovětského svazu vůbec. Svaz podporuje nemajetné členy, především invalidy a rodiny po padlých, získává pro ně podpory od příslušných úřadů a korporací, jedná v záležitostech svých členů s úřady a pracuje nad povznesením hospodářských, kulturních a sociálních podmínek svého členstva.

Svaz je organizací nepolitickou a nadstraníckou.

II. Prostředky Svazu

§ 3. Prostředky Svazu tvoří:

- členské příspěvky a zápisné;
- dobrovolné dary, subvence a podpory osob fyzických i právnických;
- důchody z vlastních majetků, příjmy z pořádaných zábav, slavností, akademií, loterií, sjezdů a z prodeje publikací, tisku a knih, vlastním nákladem vydaných.

III. Členství a členské příspěvky

§ 4. Členové jsou čestní, zakládající, skuteční, činní a přispívající.

a) Čestným členem může být osoba právní i fyzická, která má zásluhy na rozvoji Svazu a byla valnou schůzí přijata. Za čestného člena Svazu může také být přijat ten, kdo se zasloužil o stát a národ, zvláště v posledním osvobožovacím boji.

b) Zakládajícím členem může být osoba právní nebo fyzická, projevivší mimořádný zájem o činnost Svazu.

c) Skutečným členem může být jen osoba právní.

d) Činným členem může být jen osoba fyzická, která podporuje snahy Svazu a byla výborem přijata a platí pravidelné členské příspěvky.

e) Přispívajícím členem může být osoba právní i fyzická, a to jak z řad Čechů z Volyně, tak i jiných, která přispívá nejméně polovinou normálního členského příspěvku.

§ 5. Výši členských příspěvků a zápisného činných členů stanoví valná schůze.

IV. Práva Svazu

§ 6. Aby bylo dosaženo účelu, v § 2. obsaženého, Svaz má právo:

- nabývatí a pozbývatí movitý a nemovitý majetek;
- zakládati svépomocná družstva a instituce;
- získávatí různé koncese;
- vydávati a rozšiřovatí vlastní tiskový orgán, publikace, kalendáře a různé tiskoviny;
- pořádatí sjezdy, slavnosti, zábavy, akademie, kursy a tomboly.

V. Práva a povinnosti členů

§ 7. Členové mají právo:

- zúčastnití se valných schůzí Svazu a hlasovatí, volití a voleni býti;
- přednášetí ve smyslu programu návrhy a stížnosti;
- zúčastnití se na pracích pomocných orgánů, případně posílatí výboru písemné návrhy.

§ 8. Členové jsou povinni:

- podporovatí všestranně zájmy Svazu;
- obeznámití se s jeho stanovami a jednacím řádem a zachovávatí je;
- platití řádné příspěvky stanovené valnou schůzí;
- dbátí cti a dobrého jména Čechů z Volyně.

§ 9. Členem přestává býti:

- čestným, kdo se čestného členství vzdal, anebo byl na návrh výboru dvoutřetinovou většinou valné schůze čestného členství zbaven;
- skutečným a činným, kdo neplní svých povinností ke Svazu a byl výborem členství zbaven. Zbavený členství má právo odvolatí se k val-

né schůzi. Totéž platí i pro členy přispívající.

VI. Orgány Svazu

§ 10. Orgány Svazu jsou:

- valná schůze;
- výkonný výbor;
- předsednictvo;
- smírčí soud;
- revisní komise.

Působnost a pravomoc těchto orgánů se řídí jednacím řádem.

§ 11. Řádná valná schůze koná se jednou do roka v první polovině kalendářního roku v místě, které určí výbor, a usnáší se platně prostou většinou hlasů za přítomnosti jakéhokoliv počtu přítomných členů. Doba, místo a pořad jednání musí být oznámeno písemně a tiskem nejméně tři týdny před termínem valné schůze.

Řádná valná schůze projednává zprávy pokladní, účetní, udílí absolutoria, rozhoduje o nakládání s jméním, stanoví členský příspěvek a zápisné, volí předsednictvo a členy výkonného výboru a jejich náhradníky, volí smírčí soud a revisní komisi a čestné členy, rozhoduje o změně stanov a jednacího řádu, projednává volné návrhy členů, rozhoduje o podání návrhu na rozchod Svazu, žádá-li toho nejméně polovina členů přítomných na valné schůzi.

§ 12. Valná schůze pověřuje výkonný výbor, aby v zájmu Svazu utvořil potřebná pracovní součinnosti s různými spolky, svazy, družstvy a peněžními ústavami a staral se všestranně o hospodářské, kulturní a sociální povznesení členů.

§ 13. Mimořádnou valnou schůzi svolává předsednictvo:

- z vlastního popudu v naléhavých případech;
- na žádost výkonného výboru;
- na písemnou žádost jedné třetiny členů, kteří zapravili členské příspěvky za běžící správní rok.

V žádosti musí být uveden předmět jednání mimořádné valné schůze.

§ 14. Výkonný výbor se skládá z předsednictva a 12 členů výboru. Vedle toho mohou se stát členy výboru členové Svazu výkonným výbo-rem kooptováni.

§ 15. Výkonný výbor a předsednictvo volí se na dobu 3 roků prostou většinou listky, a není-li námitek, je přípustná volba aklamací. Předseda volí se odděleně, taktéž první a druhý místopředseda. Každého roku ustupuje jedna třetina členů výkonného výboru; první dva roky losování, později podle stařinstva volby. Podobným způsobem se střídá také předsednictvo.

Výkonný výbor jedná o všech věcech, týkajících se hospodářských, kulturních a sociálních zájmů členů Svazu a rozhoduje o nich, pokud není o nich rozhodnutí vyhrazeno valné schůzi. Výkonný výbor se schází podle potřeby, nejméně však jednou za dva měsíce, a usnává se platně, je-li přítomna alespoň polovina jeho členů, kromě předsedajícího. Rozhoduje se prostou většinou hlasů; při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedy, který jinak nehlasuje. Každý zaneprázdněný člen výboru, který se nemůže jednání zúčastnit, vyrozumí o tom závčas svého náhradníka.

§ 16. Předsednictvo se skládá z předsedy, prvního a druhého místopředsedy, prvního a druhého jednatele, pokladníka a matrikáře.

§ 17. Předsednictvo ve vlastní působnosti vyřizuje běžné záležitosti, provádí usnesení výkonného výboru a valné schůze, udržuje stálý styk s okresními důvěrníky. Odpadne-li během funkčního období některý člen předsednictva, zastoupí jej do nejbližší valné schůze některý jiný člen výboru, na toto místo výkonným výbo-rem ustanovený.

Schůze předsednictva svolává před-

seda nebo úřadující místopředseda. Předsednictvo má právo se usnášeti za přítomnosti nejméně 4 členů předsednictva, v tom počtu předsedy nebo úřadujícího místopředsedy.

Předseda, případně místopředsedové zastupují Svaz na venek, předsedají schůzím, rozhodují při rovnosti hlasů, podpisují s jednatelem písemnosti Svazu, stanoví čas a pořad schůzí. Jednotlivé výkony mohou přenést na referenty z řad Svazu.

Jednatel a jeho zástupce vedou korespondenci, připravují programy výborových schůzí, přednášejí na nich zprávy o vykonaných pracích, provádí jejich usnesení, pokud nebyla na jiného přenesena, zapisují jednání schůzí, upravují zápisy pro archivy a tisk.

Pokladník spravuje jmění Svazu, vybírá členské příspěvky, vede účty, vyplácí účty poukazované předsedou, spolupodpisuje písemnosti týkající se peněžních věcí, připravuje a přednáší zprávu účetní a pokladní ke konci roku pro valnou schůzi.

Matrikář vede seznamy členů, vydává a přijímá přihlášky členů a vyhotovuje členské průkazky.

§ 18. Smírčí soud rozhoduje s konečnou platností spory, vzniklé mezi členy Svazu navzájem, nebo mezi členy a výbo-rem z poměru spolkového. Předseda smírčího soudu zvolí si přisedící z řad členstva, v případě neshody určí se losem z navržených kandidátů. Každá sporná strana volí si do něho dva přisedící. Kdyby některá strana po písemném vyzvání do 14 dnů tyto nejmenovala, určí je předseda soudu.

Smírčí soud svolává předseda pro každý případ zvlášť, k žádosti třeba jen jedné strany. Rozhoduje se prostou většinou hlasů. Ustanovený smírčí soud určuje si dle povahy věci zásady a postup jednání.

§ 19. Revisní komise prověřuje

účetnictví Svazu a má právo kdykoliv účty a pokladnu revidovati. Její povinností jest, aby případné nesrovnalosti ihned oznámila předsednictvu. Revisní komise má právo podávat návrhy předsednictvu na způsob vedení pokladních a účetních záznamů, po případě na částečnou změnu nebo doplněk tohoto vedení, a může žádati svolání výkonného výboru a předložit mu návrhy k odstranění závad.

Revisní komise předkládá valné schůzi posudek o hospodářské činnosti předsednictva, podává návrhy na schválení odpočtů a udělení absolutoria.

Členové revisní komise nesmějí být členy výboru, ani placenými funkcionáři Svazu.

§ 20. Pomocnými orgány Svazu jsou: výbo-rem stanovení referenti, odborné komise a okresní důvěrníci. Okresní důvěrníky volí si členové v okresech na společných schůzích členů se svolením valné schůze.

§ 21. Zprávy a usnesení Svazu uveřejňují se ve vlastním orgánu, případně v jiných krajských a krajských, nebo i denních listech.

§ 22. Jednací řád, schválený valnou schůzí, jest považovati za autentický výklad těchto stanov.

§ 23. Rozpuštění Svazu může nastoupiti na základě usnesení dvou po sobě následujících valných schůzí, v časovém odstupu nejméně jednoho měsíce. Toto usnesení musí být schváleno dvoutřetinovou většinou na schůzi přítomných členů Svazu.

§ 24. Jméni, pozůstalé po rozejití Svazu, případně ve prospěch sirotků po padlých volyňských Čechů. Poslední valná schůze určí vykonavatele k provedení likvidace Svazu a předání jmění určeným osobám.

Schváleno výnosem ZNV v Praze, č. ZOB-III.-C-165-2-46 ze dne 17. května 1946.

Co nám piší

Dr. ing. Červín nám píše:

Vážení bratři, Vážení bratři, rád vyhovuji a rychle jak vidíte, rád vyhovuji a rychle Vaší žádosti o článek pro Věrnou stráž, na kterou se vždy velmi těším. Na vánoce snad k Vám zavítám, aspoň jsme o tom naposled v Zátci hovořili. Zatím posílám celému milému volyňskému bratrstvu nejsrdčejší pozdravy. Na shledanou!

Váš Červín.

Kličin. V obci je nás většina Volyňanů a se starousedlíky jsme se do- bře shodli a vytvořili jsme dobrý sousedský poměr. Politicky jsme soustředěni celá obec v jedné straně. Zúčastňujeme se pilně na výstavbě obce a budovatelské tempo jsme všichni dodrželi.

Brynda.

Čejkovice. Obýváme většinu této obce. Předsedou MNV je náš příslušník br. Hamáček. V obci máme svou

hudbu, která již účinkovala při četných příležitostech. Vypomáhají nám ochotně bratři kupičovští. Věrnou stráž čteme všichni. Každé číslo je nám povzbuzením.

Dk.

Stadlo na Moravě. V 3. čísle Věrné stráže nás nesmírně dojal dopis Zdeňky Benešové z Prahy, která jasně promluvila za ty, kteří nás znají, a ví, jaká byla naše práce za svobodu vlasti. I u nás byla situace z počátku zlá. Každý se na vojáka díval skrz prsty, ale když viděli, jak se práce nebojíme, ledy roztály, a jsme nejlepšími přáteli. Tak v našem sousedství v Babicích br. Vlad. Šorš byl na 20 ha statku sám s jednou silou a byl se všemi pracemi sklizňovými a seřovými první hotov z celé obce. Takových příkladů je více. Vám, Zdeňko Benešová, upřímně děkujeme za

dobré slovo, které nás potěšilo, a věřte nám, že Vás nezklameme.

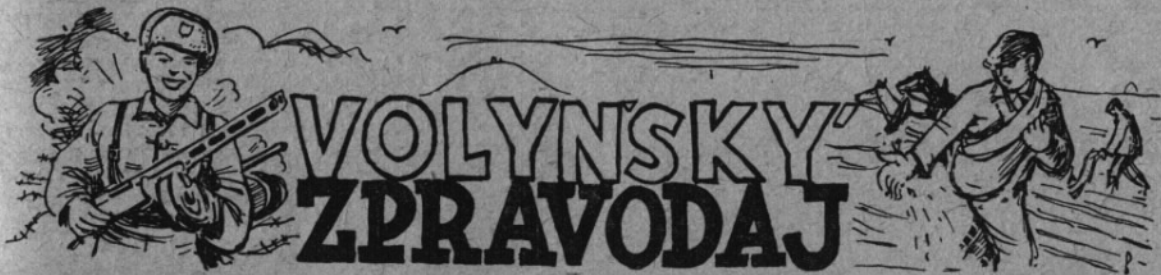
E. Polívka.

Hofesedly. Dne 7. prosince 1946 uspořádala osvětová rada naší obce Mikulášský večer, který zásluhou volyňských krajanů se velmi zdařil. O program, až na malé výjimky, se přičinili rovněž oni. Velmi zdařilá byla čísla, která předvedli bratři Hovorové, sourozenci Touškové a br. Sýkora, volyňský příslušník západní armády. Při písni věnované českým maminkám: „Udělej mi křížek, maminko“ nezůstalo jedno oko suché. Děkujeme tímto volyňským krajanům za jejich obětavou práci na poli osvětovém.

Občan.

Čtenáři Věrné stráže, předplatte do konce roku 120 Kčs předplatného! Připojte pár korunek na Malinský fond!

Zprávy svazu

Vypisujeme soutěž
na nejlepší článek!

I. cena	500 Kčs
II. cena	300 Kčs
III. cena	200 Kčs

Chceme, aby co největší obec čtenářů psala do našeho časopisu a proto vypisujeme soutěž do 1. čísla ročníku 1947.

Napište pravdivé vylíčení nějaké zvláštní události ze života na frontě (jako n. př. v č. 3. a 4. „Automatčík Tonda Valentů“). Vylíčení nesmí být příliš obšírné: nanejvýš 4 strany kanc. formátu.

Vylosování mezi třemi nejlepšími příspěvky provede zvláštní komise redakce, a příspěvky budou uveřejněny v 1. čísle neb postupně. Pište proto ihned.

Reemigrační komise na Volyni se dala do práce s nevšedním elánem a porozuměním pro naše postavení. Přijímání opčních přihlášek se chýlí ke konci a jsou určité předpoklady pro to, že první transporty budou odbaveny v nejbližší době.

První volyňský ples

Svaz Čechů z Volyně spolu s Kruhem přátel volyňských Čechů v Žatci uspořádá 12. ledna 1947 I. volyňský ples spojený s uvítáním našich rodinných příslušníků a všech reemigrantů z Volyně. Je v našem zájmu, aby toto naše vystoupení bylo co nejzdařilejší. Účinkovati bude oblíbená hudba Jaroslava Opata z Milostína. O zpestření programu postarají se bratři a sestry z Hořesedel. O po-

hoštění účastníků postará se dámský odbor Svazu Čechů z Volyně. Ples bude pořádán ve všech dvoranách Střelnice v Žatci. Očekáváme, že celé naše bratrstvo ze všech míst zúčastní se v plném počtu. Předprodej vstupenek v kanceláři Svazu Čechů z Volyně, Žatec, Šafaříkova tř. 1646/50, telefon 365.

Podbořany. Odbočka Svazu Čechů z Volyně v Podbořanech ve svém osvětovém snažení připravila založení pěveckého sboru, který do vinku má připravené četné sbory bratrských slovanských národů a naše české. Bude to bohatý, jedinečný přínos na poli kulturním. O založení sboru se přičinili bratři Foitík, Hlaváček, Rébl a Rejzek. Sbor vystupí prvně dne 12. ledna 1947 v Žatci u příležitosti prvního volyňského plesu a uvítání volyňských rodin. Volyňák.

Soběchleby. Je nás Volyňanů 19 a jsme zde spokojeni. Spolu s bratry z Malé Černoci připravujeme oživení naší volyňské hudby, aby tato čestně obstála, až budeme po našem volyňském způsobu vítat naše drahé z Volyně. Bláha.

Poděkování. Volyňští Češi osídlení v okrese Šumperk děkují p. špkt. Jaroslavu Pokornému, styč. důst. MNO u min. zem. IX. odbor, za účinnou ochotu, se kterou hájí naše požadavky při osídlování. Svaz Čechů z Volyně plně oceňuje jeho dobrou vůli a upřímnou snahu a připojuje své uznání a dík.

Poslete inserci Vaší firmy do vánočního seznamu volyňských obchodníků!

Různé

Kolik kdo získal odběratel a zaslal za ně předplatné? Václav Holas Litoměřice 9, Václav Vacatko Líčkov 12 (ze Žatecka první), Karel Václavík Mohelnice 7, Vilém Jelínek Kyjice 5, Evžen Kodejška Hořenec 5, Bedřich Šebesta Litoměřice 6. Vede Vladimír Vorel Babice s 20 odběrateli a 2460 Kčs předplatným! Kdo bude další? Kdo získá nejvíce odběratel a vybere od nich předplatné, bude jeho fotografie otištěna ve Věrné stráží a všichni budou odměněni. Tempo! Tempo! Žatecko kulhá. Podbořany jdou pomalu. Morava vede.

Jste připraveni na uvítání svých drahých? Jistě se všichni připravujete na tento slavný den. Nezapomeňte však na odstranění všeho z vašich niter a domácností, co by mělo na toto shledání neblahý vliv. Vašemu shledání nesmí stát nic v cestě, nesmíte zklamat ani v nejmenším své ženy a své děti, které se nemohou dočkat tohoto slavného okamžiku, kdy vám budou se moci podívat do očí a poděkovati za vaši věrnost. Pravím, připravte se, dokud je čas!
Václav Volyňský.

Gratulujte svým drahým prostřednictvím Věrné stráže k vánocům a k Novému roku!

Staňte se členy Odboru Masarykovy ligy proti tuberkulóze v Žatci! Přihlášky v papírnické Josef Pichert n. spr. Jar. Malínek, Žatec, Náměstí. **Chraňte své zdraví!** **Bojujte s námi proti sociálním chorobám!**

Smutné, ale pravdivé

Jak živá jest pro nás vzpomínka na Český Malín — Lidice volyňských Čechů a jsme hrdi na to, že jsme se přičinili k osvobození republiky se zbraní v ruce a tím také pomstili náš Český Malín.

Naše zásluhy byly oceněny celým národem československým. Bohužel, jsou ještě dnes lidé, kteří o tom nechťejí vědět, jak vysvítá z níže uvedeného.

Pozůstali z pohromy Českého Malína — 23 zahraniční vojáci, usazení v obci Frankštat, okres Šumperk na Moravě — od roku se starají, aby obec Frankštat byla přejmenována na „NOVÝ

MALÍN“, k uctění památky obětí vyvražděného a vypáleného Českého Malína na Volyni. Do dnešního dne není ta obec přejmenována. Dokonce někteří činitelé docela tomu dělají překážky.

A tak obec ta nadále připomíná kata českého národa a Lidic, protože se jmenuje „FRANKštat“.
Ppor. Kondratjev,

Blahopřejeme! Dne 7. 12. t. r. konal se sňatek sl. Danušky Mojžíšové z Radičevsi s p. Václavem Mlejnkem z Holedeče. Mladému manželství blahopřejeme!
Věrná stráž, KPVC a SCV.

M. Mathes

pod národní správou

dříve

Jan Svoboda

speciální obchod vínem a likéry

ŽATEC, Nádraž. schody 182

TELEFON 7 5 9

*Při návštěvě v Žatci
dobře se najíte a vypíte*

v rest. „U Kapitána“
Žatec - náměstí - vedle pošty

Výtečné pivo, likéry - vzorná obsluha

**Vánoční
dárky**

*Veškeré kancelářské, školní a psací potřeby,
kup. sáčky, bal. papíry a motouzy v papírnictví*

JOSEF PICHERT, národní správce

Jaroslav Malínek

Žatec, Náměstí Dr. Edvarda Beneše 149 - Telefon čís. 577

*Nejlepší nákupní pramen
se zbožím koloniálním*

ŠVENDA BOHUMIL

Žatec, Nám. Dr. Edv. Beneše

Připomínáme všem krajanům, že po dobrém volyňském způsobu melou tyto mlýny:

Horův mlýn Blšany

Hovorkův mlýn Hořesedly

Mísův mlýn Jesenice

Ledvinův mlýn K. Zboží

u Dvora Králové

Martinovského mlýn Trnovany u Žatce

Jarolínkův mlýn Nehasice

Koopův mlýn Semenkovice

Který ještě? Pište nám!

Volyňské zahradnictví a květinářství

Kulich Josef

ŽATEC, Pražská tř. 67

Vázání věnců, po celý rok skleníkové květy
na vázání i v květináčích

Na Vánoce ozdobte své obydlí květinami od Kulicha

Městský lékař

MUDr. JOSEF KRYNICKÝ

zahájil ordinaci dne 1. XII. 1946 v Žatci, ul. Lva Tolstého č. 975. Ord. také pro Soc. poj. 10-12, 15-16

„Věrná stráž“ vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafrů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací pošt. úřad Žatec. Předplatné na rok 1946-1947 je 120 Kčs.